

Poštovní doručovatelky Chocerady

Osnova

Úvod: první den

Stat: a) ranní přípravy

b) trasa

c) průměrný den

d) sčítání a produkty

e) nepodložená statistika

f) pošťák zachránce

g) vzájemné soužití

Závěr: poděkování

Poštovní doručovatelkou jsem se stala úplnou náhodou a nadšeně jsem se nechala vtáhnout do centra dění. První den mi připomínal prodej akcií na burze. Drnčení telefonů od zákazníků, plné krabice různých dopisů, které se ručně rozdělávaly na hromady, překřikování se mezi sebou, přebírání důchodů a do toho zmatku ještě někdo zvoní. Když to není netrpělivý zákazník, tak je to „kurzák“ s balíky. Každodenní otázkou, která rozhodla o celém dni bylo: „Kolik je dnes balíků?“

Na začátku dne se rozdělí dopisy na doporučené a obyčejné. Doporučené dopisy se zapíše do počítače a tisknou se k nim příslušné výzvy s kolonkou pro podpis, úložní dobou apod. Všechny dopisy se rozdělí podle vesnic a následně dle trasy jeden po druhém. Balíky se přijímají stejným způsobem jako doporučené dopisy. Ovšem s jejich rozdělením je to složitější. Musí se do auta naskládat také podle trasy, ale hlavně tak, aby se všechny do auta vešly, což je někdy nemožné. V případě, že je balíků dvacet a není mezi nimi žádné zahradní kolečko, pneumatiky nebo dokonce postel, je to snadné. Průměrný počet balíků bývá kolem čtyřiceti. Ale stává se, že jich dorazí třeba osmdesát. To je pro doručovatelky překvapení každé ráno a podle toho mohou odhadnout, v kolik hodin jim skončí pracovní doba, která mimochodem trvá od půl sedmé hodiny ranní do půl třetí odpoledne. Ještě podotýkám, že donedávna se choceradským doručovatelkám neproplácely přesčasy.

Dvě hodiny uběhly, veškerá pošta včetně doma složených letáků je v nafouknutém poštovním autě a jestliže se do auta vejdou obě doručovatelky, může se vyrazit. Trasa choceradských doručovatelek je následující: Chocerady, Komorní Hrádek, Údolnice, Hvězdonice, Bělčice, Mžížovice, Čakov, Taťouňovice, Ostředek, Vodslivy, Vestec, Vlkovec, Růženín a Samechov. Podle mých výpočtů činí celá trasa na 3250 obyvatel. Toto číslo se samozřejmě mění s ročním obdobím. V zimě je zde podstatně méně obyvatel než v létě. Na jednu doručovatelku připadne asi 300 domů.

Pokusím se spočítat průměrný den poštovní doručovatelky. Na poštu do Chocerad ráno dorazí 40 balíků a každá z doručovatelek musí doručit ještě 15 doporučených dopisů a 10 důchodů, přičemž doporučených dopisů bývá i jednou tolik. Balíky a doporučené dopisy je nutné doručit osobně. Některé jsou určeny do vlastních rukou adresáta, některé jsou i pro zmocněnce a jiné smí převzít dokonce soused. Pokud tedy budu počítat na každého adresáta pět minut na převzetí a podpis, docílím toho, že doručovatelka stráví celkem 5,35h jenom kontaktem se zákazníky. Když přičtu dvě ranní hodiny strávené přípravami na poště, docílím tedy 7,5h. Takže od půl sedmé ráno máme nyní dvě hodiny odpoledne. Přestávka na oběd nebo na kávu nepřichází v úvahu. Je tedy pochopitelné, že není možné skončit pracovní dobu v půl třetí odpoledne. Dvakrát v týdnu je nutné roznést nepotřebné letáky do

každé domácnosti, nějaký čas zabere chůze od domu k domu, která nakonec vyjde na 15km denně a po příjezdu na poštu ještě účtování. Jsou i tací zákazníci, u kterých doručovatelka stráví i patnáct minut pouhým čekáním za vraty. Předání důchodů u starších obyvatel také nebývá na pět minut. Samozřejmě někdy je vše vyřízené raz, dva. Proto se domnívám, že zvolený čas o pěti minutách je ideální.

Přes léto je pošty o něco méně, protože nejsou Vánoce a spousta firem má dovolenou. To je vykompenzováno zase tím, že přijíždí další lidé na své chaty. Ovšem aby nedošlo k nevytíženosti doručovatelů, dochází na sčítání obyvatel a veškeré pošty. Sčítání pošty probíhá každým rokem. Eviduje se zde počet doporučených dopisů, důchodů, obyčejných dopisů a místa jejich doručení. To se zapisuje během odpoledního vyúčtování každý den. Dále po celý rok mají doručovatelky za úkol nabízet produkty a zakládat účty. Dle mého názoru je to nesmyslné. Pokud si zákazník přeje stírací los nebo založit účet či spoření, nebude přeci kvůli tomu čekat na doručovatelku, ale půjde na sídlo pošty za pracovníkem prepážky.

Statistiky prý ukazují, že jsou pošty méně vytížené, než tomu bylo v minulosti. Já mám pocit, že je to naopak. V dřívějších letech měli doručovatelé jednu tašku plnou pohledů, ručně psaných dopisů a před sebou mnohonásobně kratší trasu, kterou absolvovali pěší chůzí. Dnes máme sice internet, pohlednice papírové nahradily ty elektronické a místo ručně psaných dopisů si posíláme e-maily. Ale bohužel zapomínáme na to, že díky internetu vznikly tzv. e-shopy, kde lidé nakupují z tepla domova a pošťáci jim zboží doručí až ke vchodovým dveřím. Za poslední roky vyrostla spousta firem, od kterých dostáváme výpisy, mezi sebou si posílají různé faktury, smlouvy apod. A tohle všechno jde přes pošťáky. Nikoli přes internet nebo nějaké elektronické vymoženosti.

V dnešní době se pošťáci považují spíše jako služba, ale jsou to pořád jenom lidé, kteří se celý den honí, aby vyhověli všem zákazníkům navzdory porušování dopravních i pracovních předpisů, které raději nebudou více rozvádět a navzdory nepříznivému počasí. Spouště lidem nedochází, že pošťáci vyráží do terénu i v době, kdy kvůli hustému sněžení nevyjedou ani popeláři a mají obavy i řidiči autobusů. Pošťák je tu pro nás prostě vždy. Když ráno promokne, nemá si kde usušit uniformu. Je ve stejném oblečení celý den. Myslíte si, že jsou na to vybavení? Bohužel jejich oděv není tolik kvalitní. Česká pošta se na svých zaměstnancích snaží co nejvíce ušetřit, jak je známo ze spousty médií, která ovšem nic nevyřešila. Dokonce nikdy nevíte, kdy vám pošťák může zachránit i život. Není novinkou, že dcera platí své osmdesátileté mamince předplatné časopisu, aby se ujistila, že je s ní vše v pořádku. Nebo když pošťák jde doručit důchod a dotyčný, který na něho každý měsíc čeká, najednou neotvírá.

Věřím, že tento článek osloví spoustu lidí, budou se na poštovní doručovatelky dívat jako na lidi a doufám, že to chocehradským doručovatelkám pomůže usnadnit a urychlit jejich zodpovědnou, málo ceněnou a pro nás všechny nezbytnou práci.

Na závěr bych chtěla holkám poděkovat za příjemnou zkušenost. Evě Přenosilové za její ochotu a trpělivost, Zdeně Šimkové za každodenní vzpruhu dobrým vtipem po ránu a hlavně Lence Havlové, kterou nejvíce obdivuji. Za její ochotu, trpělivost, zodpovědnost a sílu, se kterou zvládá každý náročný den bez stěžování si a plná optimismu.

Hana Hollmannová